

DIREKTIVE

DIREKTIVA 2007/65/ES EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 11. decembra 2007

o spremembi Direktive Sveta 89/552/EGS o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti in zlasti členov 47(2) in 55 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,ob upoštevanju mnenja Odbora regij ⁽²⁾,v skladu s postopkom, določenim v členu 251 Pogodbe ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Direktiva Sveta 89/552/EGS ⁽⁴⁾ usklajuje nekatere zakone in druge predpise držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov. Vendar je zaradi novih tehnologij prenosa avdiovizualnih medijskih

storitev potrebno prilagajanje pravnega okvira, da se tako upošteva vpliv strukturnih sprememb, širjenja informacijskih in komunikacijskih tehnologij („IKT“) ter tehnološkega razvoja na poslovne modele, zlasti financiranje komercialnih programskih vsebin, in da se zagotovi najboljše pogoje konkurenčnosti, pravno varnost za evropsko informacijsko tehnologijo in medijsko industrijo in storitve, kakor tudi upoštevanje kulturne in jezikovne raznolikosti.

(2) Zakoni in drugi predpisi držav članic o razširjanju televizijskih programov so že usklajeni z Direktivo 89/552/EGS, medtem ko ostajajo pri predpisih, ki se uporabljajo za dejavnosti, kakršne so avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, neskladja, ki lahko ovirajo prost pretok teh storitev v Evropski skupnosti in lahko izkrivljajo konkurenco na notranjem trgu.

(3) Avdiovizualne medijske storitve so tako kulturna kakor tudi gospodarska dobrina. Njihov naraščajoči pomen za družbo, demokracijo – zlasti za zagotavljanjem svobode obveščanja, raznolikosti mnenj in pluralnosti medijev – izobraževanje in kulturo upravičuje uporabo posebnih pravil za te storitve.

(4) Člen 151(4) Pogodbe zahteva, da Skupnost pri svoji dejavnosti na podlagi drugih določb Pogodbe upošteva kulturne vidike, zlasti zaradi spoštovanja in spodbujanja raznolikosti svojih kultur.

⁽¹⁾ UL C 318, 23.12.2006, str. 202.

⁽²⁾ UL C 51, 6.3.2007, str. 7.

⁽³⁾ Mnenje z dne 13. decembra 2006 (še ni objavljeno v Uradnem listu), Skupno stališče Sveta z dne 15. oktobra 2007 (še ni objavljeno v Uradnem listu), Stališče Evropskega parlamenta z dne 29. novembra 2007.

⁽⁴⁾ Direktiva Sveta 89/552/EGS z dne 3. oktobra 1989 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov (UL L 298, 17.10.1989, str. 23). Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 97/36/ES (UL L 202, 30.7.1997, str. 60).

(5) Evropski parlament je v resolucijah z dne 1. decembra 2005 ⁽⁵⁾ in 4. aprila 2006 ⁽⁶⁾ o razvojni agendi iz Dohe in ministrskih konferencah STO pozval, da se osnovne

⁽⁵⁾ UL C 285 E, 22.11.2006, str. 126.

⁽⁶⁾ UL C 293 E, 2.12.2006, str. 155.

javne storitve, kakršne so avdiovizualne storitve, izvzamejo iz liberalizacije v okviru pogajanj o GATS. Evropski parlament je v Resoluciji z dne 27. aprila 2006 ⁽¹⁾ podprl Unescovo Konvencijo o varovanju in spodbujanju raznolikosti kulturnih izrazov, katera zlasti navaja, da imajo „kulturne dejavnosti, dobrine in storitve tako gospodarsko kot kulturno naravo, ker so nosilke identitet, vrednot in pomenov, ter se jih zato ne sme obravnavati, kot da imajo izključno tržno vrednost“. S Sklepom Sveta 2006/515/ES z dne 18. maja 2006 o sklenitvi Konvencije o varovanju in spodbujanju raznolikosti kulturnih izrazov ⁽²⁾ je bila Unescova konvencija odobrena v imenu Skupnosti. Konvencija je začela veljati 18. marca 2007. Ta direktiva spoštuje načela te konvencije.

- (6) Tradicionalne avdiovizualne medijske storitve – kakršna je televizija – in nastajajoče avdiovizualne medijske storitve na zahtevo ponujajo veliko možnosti za zaposlitev v Skupnosti, zlasti v malih in srednje velikih podjetjih, ter spodbujajo gospodarsko rast in naložbe. Ob upoštevanju pomena enakih konkurenčnih pogojev in pravega evropskega trga razširjanja televizijskih programov bi bilo treba upoštevati osnovna načela notranjega trga, kakršni sta svobodna konkurenca in enako obravnavanje, da se tako zagotovi preglednost in predvidljivost trgov z avdiovizualnimi medijskimi storitvami ter se zagotovijo nizke vstopne ovire.
- (7) Pravna negotovost in neenaki konkurenčni pogoji se za evropska podjetja, ki zagotavljajo avdiovizualne medijske storitve, pojavljajo v zvezi s pravnim okvirom, ki ureja nastajajoče avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, zato je za preprečitev izkrivljanja konkurence, izboljšanje pravne varnosti, pomoč pri dokončnem oblikovanju notranjega trga ter lažjo vzpostavitev enotnega informacijskega prostora treba za vse avdiovizualne medijske storitve, tako za razširjanje televizijskih programov (tj. linearne avdiovizualne medijske storitve) kakor za avdiovizualne medijske storitve na zahtevo (tj. nelinearne avdiovizualne medijske storitve), uporabljati vsaj osnovne usklajene predpise. Temeljna načela Direktive 89/552/EGS, zlasti načelo države izvora, ter skupni minimalni standardi, so se izkazala za uspešna in bi jih bilo zato treba ohraniti.

- (8) Komisija je 15. decembra 2003 sprejela Sporočilo o prihodnosti evropske regulativne avdiovizualne politike, v katerem poudarja, da mora regulativna politika v tem sektorju sedaj in v prihodnosti zaščititi nekatere javne

interese, kakršni so kulturna raznolikost, pravica do informacij, pluralnost medijev, varstvo mladoletnikov in potrošnikov, ter povečati osveščenost javnosti in medijsko pismenost.

- (9) V Resoluciji Sveta in predstavnikov vlad držav članic, ki so se sestali v okviru Sveta, o storitvah javne radiotelevizije ⁽³⁾ je bilo znova potrjeno, da mora tehnološki napredek še naprej koristiti izpolnjevanju poslanstva javne radiodifuzije. Soobstoj zasebnih in javnih ponudnikov avdiovizualnih medijskih storitev je ena od posebnosti evropskega avdiovizualnega medijskega trga.
- (10) Komisija je sprejela pobudo „i2010: Evropska informacijska družba“ za spodbujanje gospodarske rasti in zaposlovanja v informacijski družbi in medijski industriji. Pobuda i2010 je celovita strategija, namenjena spodbujanju produkcije evropskih vsebin, razvoju digitalnega gospodarstva in sprejemanja IKT, glede na zблиževanje storitev informacijske družbe in medijskih storitev, mrež in naprav, s posodabljanjem in uporabo vseh političnih instrumentov EU: regulativnih instrumentov, raziskav in partnerstva z industrijo. Komisija se je zavezala k oblikovanju skladnega okvira notranjega trga za storitve informacijske družbe in medijske storitve s posodabljanjem pravnega okvira za avdiovizualne storitve, ki se je začelo s predlogom Komisije leta 2005 o posodobitvi Direktive o televiziji brez meja in njenem preoblikovanju v Direktivo o avdiovizualnih medijskih storitvah. Cilj pobude i2010 bo načeloma dosežen tako, da se industriji le z nujnim urejanjem omogoči rast ter novoustanovljenim malim podjetjem, ki bodo v prihodnosti zagotavljala blaginjo in delovna mesta, omogoči, da na prostem trgu cvetijo, uvajajo inovacije in ustvarjajo nova delovna mesta.
- (11) Evropski parlament je 4. septembra 2003 ⁽⁴⁾, 22. aprila 2004 ⁽⁵⁾ in 6. septembra 2005 ⁽⁶⁾ sprejel resolucije, ki so pozivale k prilagoditvi Direktive 89/552/EGS strukturnim spremembam in tehnološkemu razvoju ob popolnem upoštevanju njenih osnovnih načel, ki še vedno veljajo. Poleg tega načeloma podpirajo splošni pristop temeljnih predpisov za vse avdiovizualne medijske storitve in dodatnih pravil za razširjanje televizijskih programov.

⁽³⁾ UL C 30, 5.2.1999, str. 1.

⁽⁴⁾ Resolucija Evropskega parlamenta o televiziji brez meja (UL C 76 E, 25.3.2004, str. 453).

⁽⁵⁾ Resolucija Evropskega parlamenta o nevarnosti kršitve svobode izražanja in obveščanja v EU in predvsem v Italiji (člen 11(2) Listine o temeljnih pravicah) (UL C 104 E, 30.4.2004, str. 1026).

⁽⁶⁾ Resolucija Evropskega parlamenta o uporabi členov 4 in 5 Direktive 89/552/EGS („Televizija brez meja“), kakor je bila spremenjena z Direktivo 97/36/ES, v obdobju 2001–2002 (UL C 193 E, 17.8.2006, str. 117).

⁽¹⁾ UL C 296 E, 6.12.2006, str. 104.

⁽²⁾ UL L 201, 25.7.2006, str. 15.

- (12) Ta direktiva krepi spoštovanje temeljnih pravic in je v celoti v skladu z načeli, ki jih priznava Listina o temeljnih pravicah Evropske unije ⁽¹⁾, zlasti člen 11 Listine. V zvezi s tem ta direktiva nikakor ne bi smela preprečevati državam članicam, da uporabljajo svoja ustavna pravila v zvezi s svobodo tiska in svobodo izražanja v medijih.
- (13) Ta direktiva ne bi smela vplivati na obveznosti držav članic, ki izhajajo iz uporabe Direktive 98/34/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. junija 1998 o določitvi postopka za zbiranje informacij na področju tehničnih standardov in tehničnih predpisov ⁽²⁾ o storitvah informacijske družbe. V skladu s tem bi morale za osnutek nacionalnih ukrepov, ki se uporabljajo za avdiovizualne medijske storitve na zahtevo in so strožje ali natančnejše narave od tistih, ki se zahtevajo zgolj za prenos te direktive, veljati postopkovne obveznosti iz člena 8 Direktive 98/34/ES.
- (14) Direktiva 2002/21/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o skupnem regulativnem okviru za elektronska komunikacijska omrežja in storitve (okvirna direktiva) ⁽³⁾ v skladu z njenim členom 1(3) ne posega v ukrepe, ki so sprejeti na ravni Skupnosti ali na nacionalni ravni in katerih cilj je varstvo splošnih interesov, zlasti ne v ukrepe, ki zadevajo urejanje vsebin in avdiovizualno politiko.
- (15) Nobena določba te direktive ne bi smela od držav članic zahtevati ali jih spodbujati, da uvedejo nove sisteme podeljevanja dovoljenj ali upravnih pooblastil za katero koli vrsto avdiovizualnih medijskih storitev.
- (16) V tej direktivi bi morala opredelitev avdiovizualnih medijskih storitev zajemati le avdiovizualne medijske storitve, tako razširjanje televizijskih programov kot avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, ki so množični mediji, torej tiste, ki so namenjene velikemu delu splošne javnosti ter bi lahko nanjo imele precejšen vpliv. Vendar bi moralo biti njeno področje uporabe omejeno na storitve, kakor so opredeljene s Pogodbo, in bi zato moralo zajemati katero koli obliko gospodarskih dejavnosti, vključno z dejavnostmi podjetij za javne storitve, vendar ne bi smelo zajemati dejavnosti, ki so v osnovi negospodarske in ki ne konkurirajo razširjanju televizijskih programov, npr. zasebna spletna mesta in storitve zagotavljanja ali distribucije avdiovizualnih vsebin, ki jih proizvajajo uporabniki za namene skupne uporabe in izmenjave znotraj interesnih skupnosti.
- (17) Za avdiovizualne medijske storitve na zahtevo je značilno, da so podobne televizijskim, tj. da se potegujejo za isto občinstvo kakor razširjanje televizijskih programov, zaradi narave in načinov dostopa do storitve pa bi lahko uporabnik upravičeno pričakoval regulativno zaščito v okviru področja uporabe te direktive. V skladu z navedenim in da bi se preprečile neenakosti glede prostega pretoka in svobodne konkurence, bi se moral zato pojem „program“ razlagati dinamično, ob upoštevanju razvoja na področju razširjanja televizijskih programov.
- (18) V tej direktivi bi morala opredelitev avdiovizualnih medijskih storitev zajemati množične medije v njihovi vlogi obveščanja, zabave in izobraževanja splošne javnosti, vključno z avdiovizualnimi komercialnimi sporočili, vendar bi morala izključevati vse oblike zasebnega dopisovanja, kakršno je elektronska pošta, poslana omejenemu številu prejemnikov. Ta opredelitev bi morala izključevati vse storitve, katerih glavni namen ni zagotavljanje programov, tj. kadar je avdiovizualna vsebina le naključno povezana s storitvijo in ni njen glavni namen. Sem sodijo spletne strani, pri katerih so avdiovizualni elementi le pomožna dopolnitev, na primer animirani grafični elementi, kratki oglaševalski vložki ali informacije, povezane z izdelkom ali neavdiovizualno storitvijo. Zato bi morale biti s področja uporabe te direktive izvzete tudi igre na srečo z denarnim vložkom, vključno z loterijami, stavami in drugimi oblikami storitev s področja igralništva, ter spletne igre in spletni iskalniki, ne pa tudi programske vsebine, namenjene igralništvu ali igram na srečo.
- (19) V tej direktivi bi morala opredelitev ponudnika medijskih storitev izključevati fizične ali pravne osebe, ki samo prenašajo vsebino, za katero nosijo uredniško odgovornost tretje osebe.
- (20) Razširjanje televizijskih programov trenutno vključuje zlasti analogno in digitalno televizijo, neposredne prenose, spletno razširjanje televizijskih programov in nepravi video na zahtevo, pri tem ko video na zahtevo sodi denimo med avdiovizualne storitve na zahtevo. Na splošno bi moralo za razširjanje televizijskih programov, ki jih isti ponudnik ponuja tudi kot avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, veljati, da so zahteve iz te direktive izpolnjene z izpolnjevanjem zahtev, ki se uporabljajo za razširjanje televizijskih programov, tj. za linearni prenos. Vendar pa bi se ta direktiva morala uporabljati za vsako posamezno storitev, če so hkrati ponujene različne vrste storitev, ki pa so med seboj jasno ločene.
- (21) Področje uporabe te direktive ne bi smelo zajemati elektronskih različic časopisov in revij.

⁽¹⁾ UL C 364, 18.12.2000, str. 1.

⁽²⁾ UL L 204, 21.7.1998, str. 37. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo Sveta 2006/96/ES (UL L 363, 20.12.2006, str. 81).

⁽³⁾ UL L 108, 24.4.2002, str. 33. Direktiva, kakor je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 717/2007 (UL L 171, 29.6.2007, str. 32).

- (22) V tej direktivi bi se moral izraz „avdiovizualni“ nanašati na gibljive slike z zvokom ali brez njega; vključeval bi torej neme filme, ne pa tudi zvočnega prenosa ali radijskih storitev. Medtem ko je glavni namen avdiovizualne medijske storitve zagotavljanje programov, bi opredelitev takšne storitve prav tako morala zajemati na besedilu osnovano vsebino, ki spremlja takšne programe, npr. storitve podnaslavljanja in elektronske programske vodnike. Samostojne, na besedilu osnovane storitve ne bi smele soditi na področje uporabe te direktive, ki ne bi smelo posegati v svobodo držav članic, da urejajo takšne storitve na nacionalni ravni v skladu s Pogodbo.
- (23) Pojem uredniške odgovornosti je bistven za opredelitev vloge ponudnika medijskih storitev in s tem za opredelitev avdiovizualnih medijskih storitev. Države članice lahko v ukrepih za izvedbo te direktive podrobneje opredelijo vidike uredniške odgovornosti, zlasti pojem „učinkovitega nadzora“. Ta direktiva ne bi smela posegati v izjeme glede odgovornosti, določene v Direktivi 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (Direktiva o elektronskem poslovanju) ⁽¹⁾.
- (24) V okviru razširjanja televizijskih programov bi moral pojem sočasno gledanje zajemati tudi navidezno sočasno gledanje, in sicer zaradi razlik v kratkem časovnem zamiku, ki nastane med prenašanjem in sprejemanjem televizijskih programov iz tehničnih razlogov, značilnih za postopek prenosa.
- (25) Vse značilnosti avdiovizualne medijske storitve, določene v njeni opredelitvi in razložene v uvodnih izjavah 16 do 23, bi morale biti prisotne hkrati.
- (26) Poleg televizijskega oglaševanja in televizijske prodaje bi bilo treba v to direktivo vključiti tudi širšo opredelitev avdiovizualnih komercialnih sporočil, ki pa kljub temu ne bi smela vključevati brezplačnega prenosa oglaševanja javnih storitev in dobroteljskih akcij.
- (27) Načelo države izvora bi moralo ostati jedro te direktive, ker je bistveno za vzpostavitev notranjega trga. To načelo bi se moralo zato uporabljati za vse avdiovizualne medijske storitve, da se vsem ponudnikom medijskih storitev zagotovi pravna varnost kot nujna osnova za nove poslovne modele in uvajanje takšnih storitev. Bistveno je tudi zato, da se zagotovi prost pretok informacij in avdiovizualnih programov na notranjem trgu.
- (28) Za spodbujanje močne, konkurenčne in povezane evropske avdiovizualne industrije ter okrepitev pluralnosti medijev po vsej Evropski uniji, bi morala biti samo ena država članica pristojna za posameznega ponudnika avdiovizualnih medijskih storitev in pluralnost informacij bi morala biti temeljno načelo Evropske unije.
- (29) Zaradi tehnološkega razvoja, zlasti v zvezi z digitalnimi satelitskimi programi, bi bilo treba prilagoditi merila subsidiarnosti, da se zagotovita ustrezna ureditev in učinkovito izvajanje ter resnična odgovornost nosilcev za izbiro vsebine avdiovizualnih medijskih storitev.
- (30) Ker ta direktiva zadeva storitve, zagotovljene splošni javnosti v Evropski uniji, bi se morala uporabljati le za avdiovizualne medijske storitve, do katerih lahko javnost dostopa neposredno ali posredno s standardno potrošniško opremo v več državah članicah. Opredelitev pojma „standardne potrošniške opreme“ je treba prepustiti pristojnim nacionalnim organom.
- (31) Členi 43 do 48 Pogodbe določajo temeljno pravico do svobode ustanavljanja. Zato bi morali biti ponudniki medijskih storitev načeloma svobodni pri izbiri države članice, v kateri imajo sedež. Sodišče je poudarilo tudi, da „Pogodba ne prepoveduje podjetju, da uveljavlja pravico do opravljanja storitev, če ne ponuja storitev v državi članici, v kateri ima sedež“ ⁽²⁾.
- (32) Državam članicam bi moralo biti omogočeno, da na področjih, ki jih usklajuje ta direktiva, za ponudnike avdiovizualnih medijskih storitev v svoji pristojnosti uporabijo podrobnejša ali strožja pravila, pri tem pa zagotovijo, da so ta pravila v skladu s splošnimi načeli prava Skupnosti. Za ureditev primerov, v katerih izdajatelj televizijskega programa pod pristojnostjo ene države članice razširja televizijske programe, ki so v celoti ali večinoma usmerjene na ozemlje druge države članice, bi bila zahteva po sodelovanju med državami članicami, v primeru izmikanja pa kodifikacija sodne prakse Sodišča ⁽³⁾ skupaj z učinkovitejšim postopkom, primerna rešitev, saj bi upoštevala pomisleke držav članic in ne bi spodbijala ustrezne uporabe načela države izvora. Pojem pravil splošnega javnega interesa je oblikovalo Sodišče v svoji sodni praksi v zvezi s členoma 43 in 49 Pogodbe in med drugim zajema pravila o varstvu potrošnikov, varstvu mladoletnikov in kulturni politiki. Država članica, ki zahteva sodelovanje, bi morala zagotoviti, da so posebna nacionalna pravila objektivno potrebna, se uporabljajo na nediskriminatoren način in so sorazmerna.

⁽¹⁾ UL L 178, 17.7.2000, str. 1.

⁽²⁾ Zadeva C-56/96 VT4, točka 22; zadeva C-212/97 Centros proti Erhvervs-og Selskabsstyrelsen; glej tudi: zadeva C-11/95 Komisija proti Kraljevini Belgiji in zadeva C-14/96 Paul Denuit.

⁽³⁾ Zadeva C-212/97 Centros proti Erhvervs-og Selskabsstyrelsen; zadeva C-33/74 Van Binsbergen proti Bestuur van de Bedrijfsvereniging; zadeva C-23/93 TV 10 SA proti Commissariaat voor de Media, točka 21.

(33) Država članica se lahko pri ugotavljanju v posameznih primerih, ali ponudnik medijskih storitev, ki ima sedež v drugi državi članici, razširja televizijske programe v celoti ali večinoma na njeno ozemlje, opre na merila, kakršna so izvor televizijskega oglaševanja in/ali dohodki iz naročnine, glavni jezik storitve ali obstoj programov ali komercialnih sporočil, posebej namenjenih javnosti v državi članici, kjer se predvajajo.

(34) V skladu s to direktivo, ne glede na uporabo načela države izvora, lahko države članice še naprej sprejemajo ukrepe, ki omejujejo prost pretok razširjanja televizijskih programov, vendar le pod pogoji in v skladu s postopkom, določenimi v tej direktivi. Vendar je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča vsako omejitev prostega pretoka storitev, kakršno je denimo vsako odstopanje od temeljnega načela Pogodbe, razlagati omejujoče ⁽¹⁾.

(35) Ob upoštevanju avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo bi morale biti omejitve njihove brezplačne zagotovitve mogoče le v skladu s pogoji in postopki, ki so enaki tistim, ki so že določeni v členih 3(4), (5) in (6) Direktive 2000/31/ES.

(36) V Sporočilu Evropskemu parlamentu in Svetu o bolj oblikovanih predpisih za rast in delovna mesta v Evropski uniji je Komisija poudarila, da je treba predvideti podrobno analizo o ustreznem pristopu oblikovanja predpisov, zlasti glede tega, ali je za zadevni sektor in problem primernejša zakonodaja ali druge možnosti, kakršne so koregulacija ali samoregulacija. Poleg tega so izkušnje pokazale, da imajo lahko tako instrumenti koregulacije kakor tudi samoregulacije v skladu z različnimi pravnimi tradicijami držav članic pomembno vlogo pri doseganju visoke ravni varstva potrošnikov. Ukrepi za doseganje ciljev javnega interesa na področju novo nastajajočih avdiovizualnih medijskih storitev so učinkovitejši, če se izvajajo z aktivno podporo samih ponudnikov storitev.

Samoregulacija tako predstavlja obliko prostovoljne pobude, ki gospodarskim subjektom, socialnim partnerjem in nevladnim organizacijam ali združenjem omogoča, da med seboj in zase sprejmejo splošne smernice. Države članice bi morale v skladu s svojimi različnimi pravnimi tradicijami priznati učinkovito vlogo, ki jo lahko ima učinkovita samoregulacija kot dodatek obstoječim zakonodajnim in sodnim in/ali upravnim mehani-

zmom, ter njen koristen prispevek k doseganju ciljev te direktive. Vendar je samoregulacija lahko le dodaten način za izvajanje nekaterih določb te direktive in ne more nadomestiti obveznosti nacionalnega zakonodajalca.

Koregulacija v svoji minimalni obliki predstavlja pravno povezavo med samoregulacijo in nacionalnim zakonodajalcem v skladu s pravno tradicijo držav članic. Koregulacija bi morala še naprej dopuščati možnost posredovanja države, če njeni cilji ne bi bili izpolnjeni. Brez poseganja v formalne obveznosti držav članic v zvezi s prenosom ta direktiva spodbuja uporabo koregulacije in samoregulacije. To ne obvezuje držav članic niti k vzpostavitvi koregulativnih in/ali samoregulativnih ureditev niti ne posega ali ogroža sedanjih koregulativnih ali samoregulativnih pobud, ki so že vzpostavljene v državah članicah in učinkovito delujejo.

(37) „Medijska pismenost“ se nanaša na spretnosti, znanje in razumevanje, ki uporabnikom omogočajo učinkovito in varno rabo medijev. Medijsko pismene osebe so sposobne ozaveščeno izbirati in razumeti značilnosti vsebine in storitev ter v polnem obsegu izkoristijo priložnosti, ki jih omogočajo nove komunikacijske tehnologije. Sebe in svojo družino so sposobni bolje zaščititi pred škodljivim in žaljivim gradivom. Zato bi bilo treba spodbujati medijsko opismenjevanje v vseh družbenih plasteh in pozorno spremljati njegov napredek.

Priporočilo Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o varstvu mladoletnikov in človeškega dostojanstva ter o pravici do odgovora v zvezi s konkurenčnostjo evropske avdiovizualne industrije in industrije spletnih informacijskih storitev ⁽²⁾ že vsebuje sklop možnih ukrepov za spodbujanje medijske pismenosti, kakor je denimo trajno izobraževanje učiteljev in mentorjev, posebno poučevanje o internetu za otroke že od malega naprej, vključno z odprtimi učnimi urami za starše, ali organiziranje nacionalnih kampanj za državljane, ki vključujejo vsa komunikacijska sredstva, da se zagotovijo informacije o odgovorni uporabi interneta.

(38) Izdajatelji televizijskega programa lahko pridobijo ekskluzivne pravice za televizijsko razširjanje dogodkov velikega javnega interesa. Kljub temu je nujno treba spodbujati pluralnost z različno produkcijo in pripravo informativnih oddaj v Evropski uniji ter spoštovati načela iz člena 11 Listine o temeljnih pravicah Evropske unije.

⁽¹⁾ Zadeva C-355/98, Komisija proti Belgiji [2000] ECR I-1221, točka 28; zadeva C-348/96 Calfa [1999] ECR I-0011, točka 23.

⁽²⁾ UL L 378, 27.12.2006, str. 72.

(39) Zaradi zaščite temeljne pravice do prejemanja informacij in zagotavljanja celostnega in ustreznega varstva interesov gledalcev v Evropski uniji, bi morali izdajatelji, ki imajo ekskluzivne pravice za televizijsko razširjanje dogodka velikega javnega interesa, dovoliti drugim izdajateljem televizijskega programa, da uporabijo kratke izseke za namene priprave splošnega informativnega programa, in sicer na podlagi pravičnih, razumnih in nediskriminatornih pogojev ob upoštevanju ekskluzivnih pravic. Takšne pogoje je treba pravočasno sporočiti pred dogodkom velikega javnega interesa, da imajo drugi dovolj časa za uveljavljanje takšne pravice. Izdajatelj televizijskega programa bi moral imeti možnost, da lahko to pravico uveljavlja od primera do primera prek posrednika, ki deluje izrecno v njegovem imenu. Takšne kratke izseke, ki ne bi smeli presežati 90 sekund, v programskih vsebinah po celotni EU lahko uporabljajo vsi kanali, vključno s športnimi kanali.

Pravica čezmejnega dostopa do kratkih izsekov naj bi se uporabljala le, če je to potrebno. Zato bi moral izdajatelj televizijskega programa najprej zaprositi za dostop drugega izdajatelja televizijskega programa, ki ima sedež v isti državi članici in je imetnik ekskluzivnih pravic za prenašanje dogodka velikega javnega interesa.

Pojem splošnih informativnih oddaj ne bi smel vključevati razvedrilnih programov, ki so sestavljeni iz kratkih izsekov.

Načelo države izvora bi se moralo uporabljati tako za dostop kakor tudi za prenos kratkih izsekov. V čezmejnih primerih to pomeni, da bi se zaporedoma uporabile različne zakonodaje. Najprej bi se za dostop do kratkih izsekov uporabila zakonodaja države članice, kjer ima sedež izdajatelj televizijskega programa, ki oddaja prvi signal (tj. omogoča dostop). To je običajno država članica, v kateri se zadevni dogodek odvija. Če je država članica vzpostavila enakovreden sistem dostopa do zadevnega dogodka, bi se v vsakem primeru morala uporabiti zakonodaja te države članice. Nadalje bi se morala za prenos kratkih izsekov uporabiti zakonodaja države članice, kjer ima sedež izdajatelj televizijskega programa, ki te kratke izseke prenaša.

(40) Zahteve te direktive glede dostopa do dogodkov velikega javnega interesa za namen kratkega poročanja ne bi smele posegati v Direktivo 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi⁽¹⁾ in v ustrezne mednarodne konvencije s področja avtorskih in sorodnih pravic. Države članice bi morale olajševati dostop do dogodkov velikega javnega interesa z odobritvijo dostopa do signala izdajatelja televizijskega programa v smislu te direktive. Vendar pa lahko izberejo druge enakovredne načine v smislu te

direktive. Takšni načini med drugim vključujejo odobritev dostopa do kraja teh dogodkov pred odobritvijo dostopa do signala. Izdajateljem televizijskih programov ne bi smelo biti preprečeno sklepati podrobnejše pogodbe.

(41) Zagotoviti bi bilo treba, da bodo ponudniki medijskih storitev še naprej lahko zagotavljali poznejše predvajanje informativnih programov v obliki storitve na zahtevo po neposrednem prenosu, ne da bi morali pri tem prilagoditi posamezne programe, z izpuščanjem kratkih izsekov. Ta možnost bi morala biti omejena na razširjanje istega televizijskega programa s strani istega ponudnika medijskih storitev na zahtevo, zato je ni dovoljeno uporabiti za uvedbo novih poslovnih modelov na zahtevo na podlagi kratkih izsekov.

(42) Avdiovizualne medijske storitve na zahtevo se razlikujejo od razširjanja televizijskih programov po izbiri in nadzoru, ki ju ima uporabnik, ter po vplivu, ki ga imajo na družbo⁽²⁾. To upravičuje manj strogo ureditev avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo, ki morajo biti skladne zgolj z osnovnimi pravili iz te direktive.

(43) Zaradi posebne narave avdiovizualnih medijskih storitev, zlasti vpliva teh storitev na to, kako si ljudje oblikujejo mnenje, je nujno, da uporabniki natančno vedo, kdo je odgovoren za vsebino teh storitev. Zato je pomembno, da države članice zagotovijo, da imajo uporabniki stalen, enostaven in neposreden dostop do informacij o ponudniku medijske storitve. Vsaka država članica določi praktične podrobnosti o načinu izpolnjevanja tega cilja brez poseganja v katere koli druge ustrezne določbe prava Skupnosti.

(44) Zakonodajalce, industrijo in starše še vedno skrbi dostop do škodljivih vsebin pri avdiovizualnih medijskih storitvah. Pojavili se bodo tudi novi izzivi, zlasti v zvezi z novimi platformami in novimi izdelki. Zato je treba uvesti pravila za zaščito duševnega, moralnega in telesnega razvoja mladoletnikov ter človekovega dostojanstva pri vseh avdiovizualnih medijskih storitvah, vključno z avdiovizualnimi komercialnimi sporočili.

(45) Ukrepi, sprejeti za zaščito telesnega, mentalnega in moralnega razvoja mladoletnikov in za zaščito človekovega dostojanstva, bi morali biti pazljivo usklajeni s temeljno pravico do svobode izražanja, kot je določena v Listini o temeljnih pravicah Evropske unije. Zato bi moral biti namen teh ukrepov, kakršni so uporaba osebnih identifikacijskih števil (PIN-kod), sistemov filtriranja ali označevanja, zagotoviti ustrezno raven zaščite telesnega, mentalnega in moralnega razvoja mladoletnikov in človekovega dostojanstva, zlasti v zvezi z avdiovizualnimi medijskimi storitvami na zahtevo.

⁽¹⁾ UL L 167, 22.6.2001, str. 10.

⁽²⁾ Zadeva C-89/04, Mediakabel.

V Priporočilu o varstvu mladoletnikov in človeškega dostojanstva ter o pravici do odgovora je že priznan pomen sistemov filtriranja in označevanja, v katerem so navedeni tudi številni možni ukrepi v korist mladoletnikom, kot na primer sistematično vzpostavljanje učinkovitega, posodobljenega in enostavnega sistema filtriranja ob vpisu novega naročnika pri ponudniku dostopa ali opremljanja dostopa do storitev, ki so izrecno namenjene otrokom, s sistemi avtomatskega filtriranja.

- (46) Za ponudnike medijskih storitev v pristojnosti držav članic bi morala v vsakem primeru v skladu z določbami Okvirnega sklepa Sveta 2004/68/PNZ z dne 22. decembra 2003 o boju proti spolnemu izkoriščanju otrok in otroški pornografiji ⁽¹⁾ veljati prepoved razširjanja otroške pornografije.
- (47) Nobena od določb te direktive o zaščiti telesnega, mentalnega in moralnega razvoja mladoletnikov in človekovega dostojanstva ne zahteva, da bi morali biti ukrepi, sprejeti za zaščito teh interesov, izvedeni s predhodnim nadzorom avdiovizualnih medijskih storitev s strani javnih organov.
- (48) Mogoče je, da bodo avdiovizualne medijske storitve na zahtevo delno nadomestile razširjanje televizijskih programov. Zato morajo, kjer je ustrezno, spodbujati produkcijo in distribucijo evropskih del in tako aktivno prispevati k spodbujanju kulturne raznolikosti. Takšna podpora evropskim delom bi lahko bila denimo v obliki finančnega prispevka takih storitev k produkciji in pridobitvi pravic do evropskih del, minimalnega deleža evropskih del v katalogih videa na zahtevo ali privlačne predstavitev evropskih del v elektronskih sporedih televizijskih programov. Treba je redno preverjati uporabo določb v zvezi z uveljavljanjem evropskih del z avdiovizualnimi medijskimi storitvami. V okviru poročil na podlagi te direktive bi morale države članice upoštevati finančni prispevek takih storitev k produkciji in pridobitvi pravic do evropskih del in delež evropskih del v katalogu avdiovizualnih medijskih storitev in v dejanski potrošnji evropskih del, ki jih nudijo take storitve.
- (49) Države članice bi morale pri opredelitvi „producentov, neodvisnih od izdajateljev televizijskih programov“ iz člena 5 Direktive 89/552/EGS ustrezno upoštevati zlasti merila, kakršna so lastništvo produkcijske hiše, količina programov, zagotovljenih istemu izdajatelju televizijskih programov, in lastništvo prenesenih avtorskih pravic.
- (50) Pri izvajanju določb člena 4 Direktive 89/552/EGS bi morale države članice izdajatelje televizijskih programov

spodbujati, da vanje vključijo ustrezen delež evropskih del, ustvarjenih v koprodukciji, ali evropskih del nedomačega izvora.

- (51) Pomembno je zagotoviti, da se kinematografska dela oddajajo v terminih, o katerih se dogovorijo imetniki avtorskih pravic in ponudniki medijskih storitev.
- (52) Razpoložljivost avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo pomeni večjo izbiro za potrošnike. Podrobna pravila, ki urejajo avdiovizualna komercialna sporočila za avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, so tako očitno neupravičena in s tehničnega stališča nesmiselna. Kljub temu pa bi morala vsa avdiovizualna komercialna sporočila upoštevati tako pravila o prepoznavnosti kakor tudi osnovna pravila o kakovosti, da se izpolnijo jasni cilji javne politike.
- (53) Pravica do odgovora je ustrezno pravno sredstvo za razširjanje televizijskih programov, ki bi ga bilo mogoče uporabiti tudi v spletnem okolju. V Priporočilu o varstvu mladoletnikov in človeškega dostojanstva ter o pravici do odgovora so že navedene ustrezne smernice za izvajanje, na nacionalni ravni, ukrepov v nacionalnem pravu ali praksi, da se zagotovi pravica do odgovora ali enakovredna pravna sredstva v zvezi s spletnimi mediji.
- (54) Kakor je potrdila Komisija v Razlagalnem sporočilu o nekaterih vidikih določb o oglaševanju v Direktivi o „televiziji brez meja“ ⁽²⁾, je razvoj novih tehnik oglaševanja in inovacij v trženju ustvaril nove učinkovite možnosti za avdiovizualna komercialna sporočila v tradicionalnih storitvah prenosa, in jim tako v enakih pogojih omogočil večjo konkurenčnost pri enakih pogojih glede inovacij na zahtevo.
- (55) Zaradi poslovnega in tehnološkega razvoja imajo uporabniki večjo izbiro in odgovornost pri uporabi avdiovizualnih medijskih storitev. Za ohranitev sorazmernosti s cilji splošnega interesa bi morala ureditev omogočiti določeno stopnjo prilagodljivosti v zvezi z razširjanjem televizijskih programov. Načelo ločevanja bi moralo biti omejeno na televizijsko oglaševanje in televizijsko prodajo, v določenih okoliščinah bi bilo treba omogočiti promocijsko prikazovanje izdelkov, razen če država članica ne odloči drugače, odpraviti pa bi bilo treba nekatere količinske omejitve. Toda kadar je promocijsko prikazovanje izdelkov prikrito, bi ga bilo treba prepovedati. Načelo ločevanja ne bi smelo preprečiti uporabe novih tehnik oglaševanja.

⁽¹⁾ UL L 13, 20.1.2004, str. 44.

⁽²⁾ UL C 102, 28.4.2004, str. 2.

- (56) Direktiva 2005/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ⁽¹⁾ se poleg za prakse, ki jih zajema ta direktiva, uporablja za nepošteno poslovne prakse, kakršne so zavajajoče in agresivne prakse, ki se pojavljajo v avdiovizualnih medijskih storitvah. Poleg tega, upoštevajoč, da Direktiva 2003/33/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. maja 2003 o približevanju zakonov in drugih predpisov držav članic o oglaševanju in sponzorstvu tobačnih izdelkov ⁽²⁾, ki prepoveduje oglaševanje in sponzoriranje cigaret in drugih tobačnih izdelkov v tiskanih medijih, storitvah informacijske družbe in radijskih oddajah, ne posega v Direktivo 89/552/EGS, bi moralo zaradi posebnih značilnosti avdiovizualnih medijskih storitev razmerje med Direktivo 2003/33/ES in Direktivo 89/552/EGS po začetku veljavnosti te direktive ostati enako. Člen 88(1) Direktive 2001/83/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. novembra 2001 o zakoniku Skupnosti o zdravilih za uporabo v humani medicini ⁽³⁾, ki prepoveduje oglaševanje nekaterih zdravil širši javnosti, se, kakor to določa odstavek 5 navedenega člena, uporablja brez poseganja v člen 14 Direktive 89/552/EGS. Razmerje med Direktivo 2001/83/ES in Direktivo 89/552/EGS bi moralo ostati nespremenjeno tudi po začetku veljavnosti te direktive. Poleg tega ta direktiva ne bi smela posegati v Uredbo (ES) št. 1924/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o prehranskih in zdravstvenih trditvah na živilih ⁽⁴⁾.
- (57) Ker imajo gledalci več možnosti, da se z uporabo novih tehnologij, kakršne so digitalni osebni video zapisovalniki, in večjo izbiro programov izognejo oglaševanju, podrobnejša ureditev v zvezi z vstavljanjem oglasov, ki želi zaščititi gledalce, ni več upravičena. Čeprav ta direktiva ne bi smela povečevati količine dovoljenega oglaševanja na uro, mora prav tako izdajateljem televizijskega programa omogočati prožnost pri vstavljanju oglasov, če to bistveno ne moti celovitosti programov.
- (58) Ta direktiva je namenjena varovanju posebnega značaja evropske televizije, kjer se oglaševanje po možnosti vstavlja med posamezne programe, in zato omejuje možne prekinitve pri kinematografskih delih in televizijskih filmih ter pri prekinitvah nekaterih vrst programov, ki še naprej potrebujejo posebno zaščito.
- (59) Nekdanja omejitev trajanja dnevnega televizijskega oglaševanja je bila v veliki meri teoretična. Urna omejitev je pomembnejša, saj prav tako velja za čas, ko je gledanost največja. Zato bi bilo treba dnevno omejitev opustiti, urno omejitev pa bi bilo treba obdržati za televizijsko oglaševanje in vložke televizijske prodaje. Prav tako se zaradi povečane potrošniške izbire ne zdijo več upravičene količinske omejitve časa, dovoljenega za televizijsko prodajo ali oglaševalske kanale. Kljub temu pa se 20-odstotna omejitev za televizijske oglaševalske vložke in za vložke televizijske prodaje na uro še naprej uporablja. Pojem televizijskega oglaševalskega vložka bi bilo treba razumeti kakor televizijsko oglaševanje v smislu člena 1(i) Direktive 89/552/EGS, kakor je bila spremenjena s to direktivo, ki ne traja več kakor 12 minut.
- (60) Prikrto avdiovizualno komercialno sporočilo je praksa, ki jo ta direktiva prepoveduje zaradi negativnega vpliva na potrošnike. Prepoved prikritega avdiovizualnega komercialnega sporočila ne bi smela zajemati zakonitega promocijskega prikazovanja izdelkov v okviru te direktive, če je gledalec ustrezno obveščen o promocijskem prikazovanju izdelkov. To se lahko stori s poudarjanjem dejstva, da v danem programu poteka promocijsko prikazovanje izdelkov, na primer s pomočjo nevtralnega logotipa.
- (61) Promocijsko prikazovanje izdelkov je stvarnost v kinematografskih delih in avdiovizualnih delih za televizijo, vendar pa države članice to prakso različno urejajo. Za zagotovitev enakih konkurenčnih pogojev in s tem konkurenčnosti evropske medijske industrije je torej treba sprejeti pravila za promocijsko prikazovanje izdelkov. Opredelitev pojma promocijskega prikazovanja izdelkov, uvedena s to direktivo, bi morala zajemati katero koli obliko avdiovizualnega komercialnega sporočila, ki vključuje izdelek, storitev ali njegovo oz. njeno blagovno znamko ali jih navaja, tako da jih pokaže v oddaji, za plačilo ali podobno nadomestilo. Zagotovitev brezplačnega blaga ali storitev, kakršni so produkcijski rekviziti ali nagrade, bi se morala šteti za promocijsko prikazovanje izdelkov samo, če imajo zadevno blago in storitve znatno vrednost. Za avdiovizualno promocijsko prikazovanje izdelkov bi se morala uporabljati enaka pravila o kakovosti in omejitve kakor za avdiovizualno komercialno sporočilo. Za razlikovanje med sponzorstvom in promocijskim prikazovanjem izdelka je odločilno merilo to, da je pri promocijskem prikazovanju izdelkov sklicevanje na izdelek vključeno v vsebino programa; iz tega razloga opredelitev v členu 1(m) Direktive 89/552/EGS, kakor je bila spremenjena s to direktivo, vsebuje diktijo „v programu“. Nasprotno pa je navajanje sponzorjev med programom dovoljeno, če to ne predstavlja sestavnega dela osrednje vsebine.
- (62) Promocijsko prikazovanje izdelkov bi načeloma moralo biti prepovedano. Vendar pa so odstopanja na podlagi pozitivnega seznama primerna za nekatere vrste programov. Država članica bi morala imeti možnost, da se odloči za popolno ali delno izvzetje iz teh odstopanj, npr. tako, da dovoli promocijsko prikazovanje izdelkov samo v programih, ki niso bili ustvarjeni izključno v tej državi članici.

⁽¹⁾ UL L 149, 11.6.2005, str. 22.

⁽²⁾ UL L 152, 20.6.2003, str. 16.

⁽³⁾ UL L 311, 28.11.2001, str. 67. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Uredbo (ES) št. 1901/2006 (UL L 378, 27.12.2006, str. 1).

⁽⁴⁾ UL L 404, 30.12.2006, str. 9. Popravljen različica v UL L 12, 18.1.2007, str. 3.

- (63) Poleg tega sta sponzorstvo in promocijsko prikazovanje izdelkov prepovedana, če na vsebino programov vplivata tako, da to posega v odgovornost in uredniško neodvisnost ponudnika medijskih storitev. To velja za promocijsko prikazovanje.
- (64) Pravica invalidov in starejših oseb do udeležbe v kulturnem in družbenem življenju Skupnosti je neločljivo povezana z zagotavljanjem dostopnih avdiovizualnih medijskih storitev. Načini zagotavljanja dostopnosti bi morali med drugim vključevati znakovni jezik, podnaslavljanje, zvočne opise in preproste menije.
- (65) Države članice so v skladu z nalogami, ki jim jih podeljuje Pogodba, odgovorne za prenos in učinkovito izvajanje te direktive. Same lahko izberejo primerne instrumente v skladu s svojimi pravnimi tradicijami in ustaljenimi strukturami, zlasti pa obliko svojih pristojnih neodvisnih regulatornih organov, da lahko delo pri izvajanju te direktive opravljajo nepristransko in pregledno. Zlasti bi morali instrumenti, ki jih izberejo države članice, prispevati k spodbujanju pluralnosti medijev.
- (66) Tesno sodelovanje med pristojnimi regulatornimi organi držav članic in Komisijo je potrebno za zagotovitev pravilne uporabe te direktive. Podobno je tesno sodelovanje med državami članicami in med regulatornimi organi držav članic zlasti pomembno glede na vpliv, ki ga imajo izdajatelji televizijskih programov s sedežem v eni državi članici na drugo državo članico. V primeru, da nacionalna zakonodaja določa postopke izdajanja dovoljenj v več kakor eni zadevni državi članici, je zaželeno, da se vzpostavijo stiki med zadevnimi organi, preden so takšna dovoljenja odobrena. To sodelovanje bi moralo zajemati vsa področja, ki jih usklajuje Direktiva 89/552/EGS, kakor je bila spremenjena s to direktivo, zlasti členi 2, 2a in 3 Direktive.
- (67) Ker cilja te direktive, in sicer oblikovanja območja brez notranjih meja za avdiovizualne medijske storitve s hkratnim zagotavljanjem visoke ravni zaščite ciljev v splošnem interesu, zlasti varstva mladoletnikov, človeškega dostojanstva in spodbujanja pravic invalidnih oseb, države članice ne morejo doseči v zadostni meri in ker se ga zaradi obsega in učinkov te direktive lažje doseže na ravni Skupnosti, lahko Skupnost sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe. Skladno z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje tega cilja.
- (68) V skladu s točko 34 Medinstitucionalnega sporazuma o boljši pripravi zakonodaje ⁽¹⁾ so države članice pozvane, da za lastne potrebe in v interesu Skupnosti pripravijo tabele, ki naj kar najbolj nazorno prikazujejo korelacijo med to direktivo in ukrepi za prenos, ter da te tabele objavijo –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Direktiva 89/552/EGS se spremeni:

1. naslov se nadomesti z naslednjim:

„Direktiva 89/522/EGS z dne 3. oktobra 1989 Evropskega parlamenta in Sveta o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju avdiovizualnih medijskih storitev (Direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah)“;

2. člen 1 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 1

V tej direktivi:

(a) ‚audiovizualna medijska storitev‘ pomeni:

— storitev, kakor je opredeljena v členih 49 in 50 Pogodbe, ki sodi pod uredniško odgovornost ponudnika medijskih storitev in katere glavni namen je zagotavljanje programov za obveščanje, zabavo ali izobraževanje splošne javnosti po elektronskih komunikacijskih mrežah v smislu člena 2(a) Direktive 2002/21/ES. Tovrstna avdiovizualna medijska storitev je bodisi razširjanje televizijskih programov, kakor je opredeljeno v točki (e) tega člena, bodisi avdiovizualna medijska storitev na zahtevo, kakor je opredeljena v točki (g) tega člena,

in/ali

— avdiovizualno komercialno sporočilo;

(b) ‚program‘ pomeni niz gibljivih slik z ali brez zvoka, ki predstavlja posamezno točko znotraj sporeda ali kataloga, ki ga oblikuje ponudnik medijskih storitev, in katerega oblika in vsebina sta primerljivi z obliko in vsebino razširjanja televizijskih programov. Primeri programov vključujejo celovečerne igrane filme, športne dogodke, situacijske komedije, dokumentarce, programe za otroke in izvirne televizijske drame;

⁽¹⁾ UL C 321, 31.12.2003, str. 1.

- (c) ‚uredniška odgovornost‘ pomeni izvrševanje učinkovitega nadzora tako nad izborom programov kakor tudi njihovo organizacijo kot nad časovnim sporedom v primeru razširjanja televizijskih programov ali v katalogu v primeru avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo. Uredniška odgovornost ne pomeni nujno pravne odgovornosti v okviru nacionalne zakonodaje za vsebino opravljenih storitev;
- (d) ‚ponudnik medijske storitve‘ pomeni fizično ali pravno osebo, ki nosi uredniško odgovornost za izbiro vsebine avdiovizualne medijske storitve in določa način, na katerega bo ta organizirana;
- (e) ‚razširjanje televizijskih programov‘ (tj. linearna avdiovizualna medijska storitev) pomeni avdiovizualno medijsko storitev, ki jo opravlja ponudnik medijskih storitev za sočasno gledanje programov na podlagi programskega sporeda;
- (f) ‚izdajatelj televizijskega programa‘ pomeni ponudnika medijskih storitev razširjanja televizijskih programov;
- (g) ‚storitev na zahtevo‘ (tj. nelinearna avdiovizualna medijska storitev) pomeni avdiovizualno medijsko storitev, ki jo opravlja ponudnik medijskih storitev za gledanje programov v trenutku, ki ga izbere uporabnik in na svojo osebno zahtevo na podlagi kataloga programov, ki ga izbere ponudnik medijskih storitev;
- (h) ‚audiovizualno komercialno sporočilo‘ pomeni slikovne podobe z ali brez zvoka, ki so namenjene neposredni ali posredni promociji blaga, storitev ali podobe fizične ali pravne osebe, ki opravlja gospodarsko dejavnost. Takšne slikovne podobe spremljajo program ali so vanj vključene v zameno za plačilo ali podobno nadomestilo ali za samooglaševalske namene. Oblike avdiovizualnega komercialnega sporočila med drugim vključujejo televizijsko oglaševanje, sponzorstvo, televizijsko prodajo in promocijsko prikazovanje izdelkov;
- (i) ‚televizijsko oglaševanje‘ pomeni vsako obliko obvestila, ki ga javno ali zasebno podjetje ali fizična oseba predvaja bodisi za plačilo ali podobno nadomestilo bodisi za samooglaševalske namene in ki zadeva trgovino, poslovno dejavnost, obrt ali stroko ter želi v zameno za plačilo spodbuditi preskrbo z blagom in storitvami, vključno z nepremičninami, pravicami in obveznostmi;
- (j) ‚prikrito avdiovizualno komercialno sporočilo‘ pomeni besedno ali slikovno predstavljanje blaga, storitev, imena, blagovne znamke ali dejavnosti proizvajalca blaga ali ponudnika storitev v programih, kadar takšno predstavljanje ponudniku medijskih storitev služi kot oglaševanje in bi utegnilo zavajati javnost glede svoje narave. Takšna predstavitev se šteje za namerno zlasti tedaj, kadar se opravlja za plačilo ali podobno nadomestilo;
- (k) ‚sponzorstvo‘ pomeni vsak prispevek, ki ga javno ali zasebno podjetje ali fizična oseba, ki se ne ukvarja z opravljanjem avdiovizualnih medijskih storitev ali produkcijo avdiovizualnih del, nameni za financiranje avdiovizualnih medijskih storitev ali programov, da bi uveljavilo svoje ime, blagovno znamko, podobo, dejavnosti ali izdelke;
- (l) ‚televizijska prodaja‘ pomeni neposredne ponudbe, ki se v zameno za plačilo predvajajo javnosti zaradi preskrbe z blagom ali storitvami, vključno z nepremičninami, pravicami in dolžnostmi;
- (m) ‚promocijsko prikazovanje izdelkov‘ pomeni kakršno koli obliko avdiovizualnega komercialnega sporočila, ki vključuje izdelek, storitev ali njuno blagovno znamko ali sklicevanje nanje, tako da se jih pokaže v programu, v zameno za plačilo ali podobno nadomestilo;
- (n) (i) ‚evropska dela‘ pomenijo:
- dela, ki izvirajo iz držav članic,
 - dela z izvorom iz evropskih tretjih držav, ki so podpisnice Evropske konvencije o čezmejni televiziji Sveta Evrope in izpolnjujejo pogoje iz točke (ii),
 - dela, ki nastanejo v koprodukciji v okviru sporazumov, povezanih z avdiovizualnim sektorjem, ki jih sklenejo Skupnost in tretje države, ter izpolnjujejo pogoje iz vsakega od teh sporazumov.
 - Uporaba določb druge in tretje alineje zgoraj je odvisna od del, ki izvirajo iz držav članic, za katera ne veljajo diskriminatorni ukrepi v zadevni tretji državi.

(ii) Dela iz prve in druge alineje točke (i) so večinoma dela avtorjev in delavcev, ki prebivajo v eni ali več državah iz prve in druge alineje točke (i), če je izpolnjen eden od naslednjih treh pogojev:

- ustvarili so jih en ali več producentov s sedežem v eni ali več teh držav ali
- proizvodnjo del nadzirajo in dejansko kontrolirajo en ali več producentov s sedežem v eni ali več teh držav ali
- je prispevek koproducentov iz teh držav k skupnim koprodukcijskim stroškom prevladujoč, koprodukcije pa ne nadzoruje en ali več producentov s sedežem izven teh držav.

(iii) Dela, ki niso evropska dela v smislu točke (i), ampak se producirajo v okviru dvostranskih koprodukcijskih pogodb, sklenjenih med državami članicami in tretjimi državami, se štejejo za evropska dela, če koproducenti iz Skupnosti prispevajo večinski delež skupnih stroškov produkcije in če produkcije ne nadzoruje en ali več producentov s sedežem zunaj ozemlja držav članic.“;

3. člen 2 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 2

1. Vsaka država članica zagotovi, da so vse avdiovizualne medijske storitve, ki jih prenašajo ponudniki medijskih storitev pod njeno pristojnostjo, skladne s pravili pravnega reda, ki se uporablja za avdiovizualne medijske storitve, namenjene javnosti v tej državi članici.

2. V tej direktivi so ponudniki medijskih storitev pod pristojnostjo države članice:

(a) tisti, ki imajo sedež v tej državi članici v skladu z odstavkom 3, ali

(b) tisti, za katere se uporablja odstavek 4.

3. V tej direktivi se šteje, da ima ponudnik medijskih storitev sedež v državi članici v naslednjih primerih:

(a) ponudnik medijskih storitev ima glavno pisarno v tej državi članici, pa tudi uredniške odločitve v zvezi z avdiovizualnimi medijskimi storitvami se sprejemajo v tej državi članici;

(b) če ima ponudnik medijskih storitev svojo glavno pisarno v eni državi članici, uredniške odločitve v zvezi z avdiovizualnimi medijskimi storitvami pa se sprejemajo v drugi državi članici, se šteje, da ima sedež v tisti državi članici, v kateri dela pretežni del delovne sile, vključene v opravljanje dejavnosti avdiovizualnih medijskih storitev. Če pretežni delež delovne sile, vključene v opravljanje dejavnosti avdiovizualnih medijskih storitev, dela v vsaki od teh držav članic, se šteje, da ima ponudnik medijskih storitev sedež v tisti državi članici, v kateri ima glavno pisarno. Če pretežni delež delovne sile, vključene v opravljanje dejavnosti avdiovizualnih medijskih storitev, ne dela v nobeni od teh držav članic, se šteje, da ima ponudnik medijskih storitev sedež v tisti državi članici, v kateri je začel svojo dejavnost v skladu z zakonodajo te države članice, če vzdržuje stabilno in učinkovito povezavo z gospodarstvom te države članice;

(c) če ima ponudnik medijskih storitev svojo glavno pisarno v eni državi članici, odločitve v zvezi z avdiovizualnimi medijskimi storitvami pa se sprejemajo v tretji državi, ali obratno, se šteje, da ima sedež v zadevni državi članici, če večji delež delovne sile, vključene v opravljanje dejavnosti avdiovizualnih medijskih storitev, dela v tej državi članici.

4. Šteje se, da ponudniki medijskih storitev, za katere se določbe odstavka 3 ne uporabljajo, sodijo pod pristojnost države članice v naslednjih primerih:

(a) uporabljajo satelitsko povezavo v tej državi članici;

(b) čeprav ne uporabljajo satelitske priključitve, ki je v tej državi članici, uporabljajo satelitske zmogljivosti, ki pripadajo tej državi članici.

5. Če pristojnosti države članice ni mogoče določiti v skladu z odstavkoma 3 in 4, sodi ponudnik medijskih storitev pod pristojnost tiste države članice, v kateri ima sedež v smislu členov 43 do 48 Pogodbe.

6. Ta direktiva se ne uporablja za avdiovizualne medijske storitve, ki so namenjene izključno sprejemu v tretjih državah in ki jih javnost v eni ali več državah članicah neposredno ali posredno ne sprejema s standardno uporabniško opremo.“;

4. člen 2a se spremeni:

(a) odstavek 1 se nadomesti z naslednjim:

„1. Države članice zagotovijo svobodo sprejemanja avdiovizualnih medijskih storitev iz drugih držav članic in ne omejujejo njihovega prenašanja na svojem ozemlju zaradi razlogov, ki sodijo na področja, ki jih usklajuje ta direktiva.“;

(b) v odstavku 2 se uvodni stavek in točka (a) nadomestita z naslednjim:

„2. Glede razširjanja televizijskih programov, je državam članicam dovoljeno začasno odstopanje od odstavka 1, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

(a) razširjanje televizijskih programov, ki prihaja iz druge države članice, očitno, resno in huje krši člen 22(1) ali (2) in/ali člen 3b;“;

(c) dodajo se naslednji odstavki:

„4. Glede storitev na zahtevo, lahko države članice v zvezi z avdiovizualnimi medijskimi storitvami sprejmejo ukrepe, ki odstopajo od odstavka 1, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

(a) ukrepi so:

(i) potrebni zaradi enega od sledečih razlogov:

— javnega reda, zlasti preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja in kazenskega pregona kaznivih dejanj, vključno z varstvom mladoletnikov in bojem proti spodbujanju sovražstva zaradi rase, spola, veroizpovedi ali narodnosti, ter kršitev človekovega dostojanstva v zvezi s posamezniki,

— varovanja javnega zdravja,

— javne varnosti, vključno z varstvom nacionalne varnosti in obrambe,

— varstva potrošnikov, vključno z varstvom vlagateljev;

(ii) naravnani proti avdiovizualni medijski storitvi na zahtevo, ki posega v cilje iz točke (i) ali predstavlja resno in nevarno tveganje, da bo ogrozila te cilje;

(iii) sorazmerni s temi cilji;

(b) država članica je pred sprejetjem zadevnih ukrepov brez poseganja v sodne postopke, vključno s predhodnimi postopki in dejanji v okviru kazenske preiskave:

— zahtevala od države članice, pod katere pristojnost spada ponudnik medijskih storitev, da sprejme ukrepe, in ta ni sprejela takšnih ukrepov ali pa niso bili ustrezni,

— uradno obvestila Komisijo in državo članico, pod katere pristojnost spada ponudnik medijskih storitev, da namerava sprejeti ukrepe.

5. Države članice lahko v nujnih primerih odstopajo od pogojev iz odstavka 4(b). V takem primeru je treba o ukrepih čim prej uradno obvestiti Komisijo in državo članico, pod katere pristojnost spada ponudnik medijskih storitev, in navesti razloge, zaradi katerih država članica meni, da gre za nujni primer.

6. Komisija brez poseganja v možnost države članice, da sprejme ukrepe iz odstavkov 4 in 5, čim prej preveri združljivost priglašениh ukrepov s pravom Skupnosti. Če Komisija ugotovi, da ukrepi niso združljivi s pravom Skupnosti, Komisija od zadevne države članice zahteva, da opusti sprejetje predlaganih ukrepov ali da že sprejete ukrepe nemudoma prekliče.“;

pravila, ki bi zanj veljala na področjih, ki jih usklajuje ta direktiva, če bi imel sedež v prvi državi članici,

5. člen 3 se nadomesti z naslednjim:

lahko sprejme ustrezne ukrepe proti zadevnemu izdajatelju televizijskega programa.

„Člen 3

1. Države članice lahko od ponudnikov medijskih storitev pod svojo pristojnostjo zahtevajo, da na področjih, ki jih zajema ta direktiva, ravnajo v skladu z natančnejšimi ali strožjimi pravili, če so ta pravila v skladu s pravom Skupnosti.

Takšni ukrepi so objektivno potrebni, se uporabljajo na nediskriminatorsen način in so sorazmerni glede na cilje, ki jih zasledujejo.

2. V primerih, ko:

4. Država članica lahko sprejme ukrepe v skladu z odstavkom 3 samo, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

(a) je država članica izkoristila možnost na podlagi odstavka 1 za sprejetje natančnejših ali strožjih pravil splošnega javnega interesa in

(a) zadevna država članica je uradno obvestila Komisijo in državo članico, v kateri ima izdajatelj televizijskega programa sedež, da bo sprejela takšne ukrepe, pri tem pa utemeljila razloge, na katerih temelji njena ocena, in

(b) država članica oceni, da izdajatelj televizijskega programa pod pristojnostjo druge države članice razširja televizijske programe, ki so v celoti ali večinoma usmerjeni proti njenemu ozemlju,

(b) je Komisija odločila, da so ukrepi združljivi s pravom Skupnosti in zlasti da so ocene države članice, ki sprejme te ukrepe na podlagi odstavkov 2 in 3, pravilno utemeljene.

lahko vzpostavi stik z državo članico, ki pristojnost ima, da bi prišli do vzajemno zadovoljive rešitve vseh obstoječih problemov. Ob prejemu utemeljene zahteve prve države članice država članica s pristojnostjo od izdajatelja televizijskega programa zahteva, naj spoštuje zadevna pravila splošnega javnega interesa. Država članica s pristojnostjo v dveh mesecih obvesti prvo državo članico o rezultatih, ki jih je dosegla v zvezi s to zahtevo. Katera koli država članica lahko zaprosi odbor za stike, ustanovljen v skladu s členom 23a, naj preuči primer.

5. Komisija odloči v treh mesecih po prejemu uradnega obvestila iz odstavka 4(a). Če Komisija odloči, da ukrepi niso združljivi s pravom Skupnosti, se zadevna država članica vzdrži sprejetja predlaganih ukrepov.

6. Države članice s primernimi sredstvi v okviru svoje zakonodaje zagotovijo, da ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo učinkovito izpolnjujejo določbe te direktive.

3. Kadar prva država članica oceni:

7. Države članice spodbujajo koregulativne in/ali samo-regulativne ureditve na nacionalni ravni na področjih, ki jih usklajuje ta direktiva, v obsegu, ki ga dopuščajo njihovi pravni sistemi. Te ureditve so takšne, da jih glavne interesne skupine v zadevnih državah članicah na splošno sprejemajo in da zagotavljajo učinkovito izvajanje.

(a) da rezultati, doseženi z uporabo odstavka 2 niso zadovoljivi, in

8. Direktiva 2000/31/ES se uporablja, razen če je v tej direktivi določeno drugače. V primeru neskladja med določbo Direktive 2000/31/ES in določbo te direktive prevladajo določbe te direktive, razen če ni v tej direktivi določeno drugače.“;

(b) da ima zadevni izdajatelj televizijskega programa sedež v državi članici s pristojnostjo, da bi zaobšel strožja

6. člen 3a se črta;

7. vstavi se naslednje poglavje:

„POGLAVJE IIA

**DOLOČBE, KI SE UPORABLJAJO ZA VSE AVDIOVIZUALNE
MEDIJSKE STORITVE**

Člen 3a

Države članice zagotovijo, da ponudniki avdiovizualnih medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo omogočijo prejemnikom storitve enostaven, neposreden in stalen dostop vsaj do naslednjih informacij:

- (a) imena ponudnika medijskih storitev;
- (b) geografskega naslova, na katerem ima ponudnik medijskih storitev sedež;
- (c) podatkov o ponudniku medijskih storitev, vključno z njegovim elektronskim naslovom ali spletno stranjo, ki mu omogoča hitro, neposredno in učinkovito navezovanje stikov;
- (d) kjer je to ustrezno, do informacij o pristojnih regulatornih ali nadzornih organih.

Člen 3b

Države članice s primernimi sredstvi zagotovijo, da avdiovizualne medijske storitve, ki jih opravljajo ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo, ne vsebujejo spodbujanja nestrpnosti na podlagi rase, spola, vere ali narodnosti.

Člen 3c

Države članice spodbujajo ponudnike medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo, da osebam z okvaro vida ali sluha postopoma zagotovijo dostop do njihovih storitev.

Člen 3d

Države članice zagotovijo, da ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo ne prenašajo kinematografskih del zunaj terminov, dogovorjenih z imetniki pravic.

Člen 3e

1. Države članice zagotovijo, da so avdiovizualna komercialna sporočila, ki jih predvajajo ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo, v skladu z naslednjimi zahtevami:

- (a) avdiovizualna komercialna sporočila so jasno razpoznavna kot taka. Prikrita avdiovizualna komercialna sporočila so prepovedana;

- (b) avdiovizualna komercialna sporočila ne uporabljajo subliminalnih tehnik;

- (c) avdiovizualna komercialna sporočila ne:

- (i) vplivajo škodljivo na spoštovanje človekovega dostojanstva;

- (ii) vsebujejo ali spodbujajo kakršne koli diskriminacije na podlagi spola, rase ali etnične pripadnosti, državljanstva, vere ali prepričanja, invalidnosti, starosti ali spolne usmerjenosti;

- (iii) spodbujajo vedenja, škodljivega zdravju ali varnosti;

- (iv) spodbujajo vedenja, izjemno škodljivega za varstvo okolja;

- (d) prepovedane so vse oblike avdiovizualnih komercialnih sporočil za cigarete in druge tobačne izdelke;

- (e) avdiovizualna komercialna sporočila za alkoholne pijače niso izrecno namenjena mladoletnikom in ne spodbujajo čezmernega uživanja takšnih pijač;

- (f) avdiovizualno komercialno sporočilo za zdravila in zdravljenje, ki jih je mogoče dobiti le na recept v tisti državi članici, pod katere pristojnostjo je ponudnik medijskih storitev, je prepovedano;

- (g) avdiovizualna komercialna sporočila ne smejo povzročati telesne ali moralne škode mladoletnikom. Zato ne smejo neposredno spodbujati mladoletnikov, da zaradi svoje neizkušenosti ali lahkovernosti kupujejo ali najemajo proizvode ali storitve, jih neposredno spodbujati, da prepričujejo svoje starše ali druge, naj kupujejo oglaševano blago ali storitve, izkoriščati zaupanje mladoletnikov v starše, učitelje ali druge osebe, ali nepremišljeno prikazovati mladoletnike v nevarnih situacijah.

- 2. Države članice in Komisija spodbujajo ponudnike avdiovizualnih medijskih storitev, da oblikujejo pravila ravnanja v zvezi z neprimernimi avdiovizualnimi komercialnimi sporočili, ki spremljajo otroške programe ali so njihov del, o hrani in pijači, ki vsebujeta hranila in snovi s hranilnim ali fiziološkim učinkom, kot so zlasti maščobe, trans-maščobne kisline, sol/natrij in sladkorje, katerih prekomerno uživanje v celotni prehrani ni priporočljivo.

Člen 3f

1. Avdiovizualne medijske storitve ali programi, ki so sponzorirani, izpolnjujejo naslednje zahteve:

(a) na njihovo vsebino in v primeru razširjanja televizijskih programov na njihov spored se nikakor ne sme vplivati tako, da bi to posegalo v odgovornost in uredniško neodvisnost ponudnika medijskih storitev;

(b) ne smejo neposredno spodbujati nakupa ali najema blaga ali storitev, zlasti ne s posebnim promocijskim navajanjem tega blaga ali storitev;

(c) gledalci so jasno obveščeni o obstoju sponzorskega sporazuma. Sponzorirani programi morajo biti kot taki jasno označeni z imenom, logotipom in/ali katerim koli drugim simbolom sponzorja, na primer z navedbo njegovega izdelka/njegovih izdelkov ali storitve/storitev ali njegovim razpoznavnim znakom na ustrezen način na začetku, med in/ali na koncu programa.

2. Avdiovizualnih medijskih storitev ali programov ne sponzorirajo podjetja, katerih glavna dejavnost je izdelava ali prodaja cigaret in drugih tobačnih izdelkov.

3. Kadar avdiovizualne medijske storitve ali programe sponzorirajo podjetja, katerih dejavnosti vključujejo izdelavo ali prodajo zdravil in zdravljenja, se lahko promovira ime ali podoba podjetja, ne smejo pa se promovirati posamična zdravila ali zdravljenje, ki so na voljo le na recept v državi članici, pod katere pristojnostjo spada ponudnik medijskih storitev.

4. Poročila in aktualno informativni programi se ne sponzorirajo. Države članice lahko prepovejo prikazovanje logotipa sponzorja med programi za otroke, dokumentarnimi filmi in verskimi programi.

Člen 3g

1. Prepovedano je promocijsko prikazovanje izdelkov.

2. Z odstopanjem od odstavka 1 je, če država članica ne odloči drugače, promocijsko prikazovanje izdelkov dovoljeno:

— v kinematografskih delih, filmih in nadaljevanjih, posnetih za avdiovizualne medijske storitve, športnih programih in lahkih razvedrilnih programih ali

— v primerih, ko ni plačila, temveč se določeno blago ali storitve, kot so produkcijski rekviziti in nagrade, brezplačno priskrbijo zato, da bodo vključene v program.

Odstopanje iz prve alineje se ne uporablja za programe za otroke.

Programi, ki vsebujejo promocijsko prikazovanje izdelkov, izpolnjujejo najmanj vse naslednje zahteve:

(a) na njihovo vsebino in v primeru razširjanja televizijskih programov na njihov spored se nikakor ne vpliva tako, da bi to posegalo v odgovornost in uredniško neodvisnost ponudnika medijskih storitev;

(b) ne spodbujajo neposredno nakupa ali najema blaga ali storitev, zlasti ne s posebnim promocijskim navajanjem tega blaga ali storitev;

(c) zadevnemu izdelku ne pripisujejo neutemeljenega pomena;

(d) gledalci so nedvoumno seznanjeni s promocijskim prikazovanjem izdelka. Programi s promocijskim prikazovanjem izdelkov so ustrezno označeni na začetku in koncu programa ter ob nadaljevanju predvajanja programa po oglaševalskem premoru, da gledalci ne bi bili zmedeni.

Države članice lahko izjemoma opustijo zahteve iz točke (d), če zadevnega programa ni ustvaril niti ga ni naročil sam ponudnik medijskih storitev oziroma z njim povezano podjetje.

3. V vsakem primeru pa programi ne vsebujejo promocijskega prikazovanja:

— tobačnih izdelkov ali cigaret ali promocijskega prikazovanja izdelkov podjetij, katerih glavna dejavnost je izdelava ali prodaja cigaret in drugih tobačnih izdelkov, ali

— posamičnih zdravil ali zdravljenja, ki so na voljo le na recept v državi članici, pod katere pristojnostjo spada ponudnik medijskih storitev.

4. Določbe odstavkov 1, 2 in 3 se uporabljajo le za programe, ustvarjene po 19. decembru 2009.“;

8. vstavi se naslednje poglavje:

„POGLAVJE IIB

DOLOČBE, KI SE UPORABLJAJO LE ZA AVDIOVIZUALNE MEDIJSKE STORITVE NA ZAHTEVO

Člen 3h

Države članice z ustreznimi ukrepi zagotovijo, da so avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, ki jih opravljajo ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo, ki bi lahko resno ogrozile telesni, duševni in moralni razvoj mladoletnikov, dostopne le na način, ki zagotavlja, da mladoletniki praviloma ne bodo mogli slišati ali videti takšnih avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo.

Člen 3i

1. Države članice zagotovijo, da avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, ki jih opravljajo ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo, ustrezno spodbujajo, kadar je to izvedljivo, produkcijo in dostop do evropskih del. Tovrstno spodbujanje bi bilo lahko med drugim povezano s finančnim prispevkom, ki bi ga te storitve namenile produkciji in pridobitvi pravic do evropskih del ali deležu in/ali pomenu evropskih del v katalogu programov, ki ga ponuja avdiovizualna medijska storitev na zahtevo.

2. Države članice Komisijo najpozneje do 19. decembra 2011 in nato vsaka štiri leta obvestijo o izvajanju odstavka 1.

3. Komisija na podlagi informacij, ki jih predložijo države članice, in neodvisne študije poroča Evropskemu parlamentu in Svetu o uporabi odstavka 1, pri čemer upošteva tržni in tehnološki razvoj ter cilj kulturne raznolikosti.“;

9. vstavi se naslednje poglavje:

„POGLAVJE IIC

DOLOČBE GLEDE EKSKLUZIVNIH PRAVIC IN KRATKIH POROČIL V RAZŠIRJANJU TELEVIZIJSKIH PROGRAMOV

Člen 3j

1. Vsaka država članica lahko sprejme ukrepe v skladu s pravom Skupnosti, s katerimi zagotovi, da izdajatelji televizijskih programov pod njeno pristojnostjo ne oddajajo tistih dogodkov, ki v tej državi članici veljajo za dogodke velikega družbenega pomena, na ekskluzivni osnovi, s čimer bi večji delež javnosti v tej državi članici prikrajšali za možnost spremljanja takšnih dogodkov prek neposrednega prenosa ali prek poznejšega prenosa na brezplačni televiziji. Če država članica sprejme takšne ukrepe, mora sestaviti seznam določenih nacionalnih ali drugih dogodkov, za katere meni, da so velikega družbenega pomena. To stori na jasn in pregleden način ter pravočasno. Pri tem zadevna država članica določi tudi to, ali morajo biti takšni dogodki dostopni bodisi v celotnem ali delnem neposrednem prenosu bodisi v primerih, ko je to potrebno ali primerno iz objektivnih razlogov javnega interesa, v celotnem ali delnem poznejšem prenosu.

2. Države članice Komisijo takoj uradno obvestijo o vsakem ukrepu, ki so ga ali ga bodo sprejele v skladu z odstavkom 1. Komisija v treh mesecih od dneva uradnega obvestila preveri, ali so takšni ukrepi združljivi z zakonodajo Skupnosti in o njih obvesti druge države članice. Komisija zaprosi za mnenje odbora, ustanovljenega v skladu s členom 23a. Sprejete ukrepe takoj objavi v *Uradnem listu Evropske unije*, najmanj enkrat letno pa objavi tudi konsolidirani seznam ukrepov, ki so jih sprejele države članice.

3. Države članice z ustreznimi sredstvi v okviru svojih zakonodaj zagotovijo, da izdajatelji televizijskih programov pod njihovo pristojnostjo ne izvajajo ekskluzivnih pravic, ki so jih ti izdajatelji televizijskih programov kupili po datumu objave te direktive, na način, ki bi večji delež javnosti v drugi državi članici prikrajšal za možnost spremljanja dogodkov, ki jih je ta druga država članica določila v skladu z odstavkoma 1 in 2, bodisi v celotnem ali delnem neposrednem prenosu bodisi v primerih, ko je to potrebno ali primerno iz objektivnih razlogov javnega interesa, v celotnem ali delnem poznejšem prenosu na brezplačni televiziji, kar je ta druga država članica določila v skladu z odstavkom 1.

Člen 3k

1. Države članice zagotovijo, da ima za kratko poročanje kateri koli izdajatelj televizijskega programa s sedežem v Skupnosti pravičen, smotr in nediskriminatoren dostop do dogodkov velikega javnega interesa, ki jih ekskluzivno prenaša izdajatelj televizijskega programa pod njihovo pristojnostjo.

2. Če obstaja drug izdajatelj televizijskega programa, ki ima sedež v isti državi članici kakor izdajatelj televizijskega programa, ki je zaprosil za dostop, in je pridobil ekskluzivne pravice za prenašanje dogodka velikega javnega interesa, je treba za dostop zaprositi tega izdajatelja televizijskega programa.
3. Države članice zagotovijo, da je takšen dostop zajamčen z dopuščanjem izdajateljem televizijskih programov, da svobodno izberejo kratke izseke iz signala izdajatelja televizijskega programa, ki ga prenaša, in sicer vsaj z identifikacijo njihovega vira, razen če je to iz praktičnih razlogov nemogoče.
4. Kot alternativo odstavku 3 lahko država članica oblikuje enakovreden sistem, ki na druge načine omogoča pravičen, smotr in nediskriminatoren dostop.
5. Kratki izseki se uporabijo samo za splošne informativne oddaje in se lahko pri avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo uporabijo samo, če isti program s časovnim zamikom ponudi isti ponudnik medijskih storitev.
6. Brez poseganja v odstavke 1 do 5, države članice v skladu s svojimi pravnimi sistemi in praksami zagotovijo, da so opredeljeni načini in pogoji glede zagotavljanja takšnih kratkih izsekov, zlasti kakršni koli dogovori o nadomestilu, najdaljša dolžina kratkih izsekov in časovne omejitve glede njihovega prenosa. Če je predvideno nadomestilo, to ne sme presežati dodatnih stroškov, nastalih neposredno zaradi zagotovitve dostopa.“;
10. v členu 4(1) se besedilo „v smislu člena 6“ črta;
11. člena 6 in 7 se črtata;
12. naslov poglavja IV se nadomesti z naslednjim:
- „TELEVIZIJSKO OGLAŠEVANJE IN TELEVIZIJSKA PRODAJA“;**
13. člen 10 se nadomesti z naslednjim:
- „Člen 10*
1. Televizijsko oglaševanje in televizijska prodaja sta jasno razpoznavna in ju je mogoče razločiti od uredniške vsebine. Brez poseganja v uporabo novih oglaševalskih tehnik sta televizijsko oglaševanje in televizijska prodaja z optičnimi in/ali akustičnimi in/ali prostorskimi sredstvi jasno ločena od drugih delov programske sheme.
2. Posamezni oglaševalni in prodajni vložki ostajajo izjema, razen med prenosi športnih dogodkov.“;
14. člen 11 se nadomesti z naslednjim:
- „Člen 11*
1. Države članice zagotovijo, da celovitost programov, ob upoštevanju naravnih premorov ter trajanja in narave programa, ter pravice imetnikov pravic niso ogrožene, kadar so v te programe vstavljeni oglasi ali televizijska prodaja.
2. Prenasjanje televizijskih filmov (iz česar so izvzete nadaljevanke, nanizanke in dokumentarci), kinematografskih del in poročil lahko televizijsko oglaševanje in/ali televizijska prodaja prekine enkrat v rednem časovnem intervalu, ki traja najmanj 30 minut. Prenasjanje programov za otroke lahko oglaševanje in/ali televizijska prodaja prekine enkrat v rednem časovnem intervalu, ki traja najmanj 30 minut, pod pogojem, da je predvideno trajanje programa daljše od 30 minut. Televizijsko oglaševanje ali televizijska prodaja se ne predvajata med prenosom verskih obredov.“;
15. člena 12 in 13 se črtata;
16. člen 14(1) se črta;
17. člena 16 in 17 se črtata;
18. člen 18 se nadomesti z naslednjim:
- „Člen 18*
1. Delež televizijskih oglaševalskih vložkov in vložkov televizijske prodaje ne sme preseči 20 % posamezne ure.
2. Odstavek 1 se ne uporablja za napovedi, ki jih izdajatelj televizijskega programa predvaja v zvezi s svojimi programi in pomožnimi proizvodi, ki izhajajo neposredno iz njih, z napovedmi sponzorstva in s promocijskim prikazovanjem izdelkov.“;
19. člen 18a se nadomesti z naslednjim:
- „Člen 18a*
- Televizijska prodajna okna se kot taka jasno opredelijo z optičnimi in akustičnimi sredstvi ter trajajo neprekinjeno najmanj 15 minut.“;

20. člen 19 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 19

Določbe te direktive se smiselno uporabljajo za televizijske kanale, namenjene izključno oglaševanju in televizijski prodaji, ter za televizijske kanale, namenjene izključno samooglaševanju. Poglavje III, kakor tudi člena 11 in 18, se za te kanale ne uporabljajo.“;

21. člen 19a se črta;

22. člen 20 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 20

Brez poseganja v člen 3 lahko države članice z ustreznim upoštevanjem zakonodaje Skupnosti določijo pogoje, drugačne od tistih, določenih v členih 11(2) in 18 za razširjanje televizijskih programov, ki so namenjeni le nacionalnemu ozemlju in ki jih javnost ne more sprejemati posredno ali neposredno v eni ali več drugih državah članicah.“;

23. naslov poglavja V se nadomesti z naslednjim:

„ZAŠČITA MLADOLETNIKOV V RAZŠIRJANJU TELEVIZIJSKIH PROGRAMOV“;

24. člena 22a in 22b se črtata;

25. naslov poglavja VI se nadomesti z naslednjim:

„PRAVICA DO ODGOVORA V RAZŠIRJANJU TELEVIZIJSKIH PROGRAMOV“;

26. v členu 23a(2) se točka (e) nadomesti z naslednjim:

„(e) omogočanje izmenjave informacij med državami članicami in Komisijo o stanju in razvoju regulatornih dejavnosti na področju avdiovizualnih medijskih storitev, pri čemer se upoštevajo avdiovizualna politika Skupnosti in ustrezna dogajanja na tehničnem področju.“;

27. vstavi se naslednje poglavje:

„POGLAVJE VIB

SODELOVANJE MED REGULATORNIMI ORGANI DRŽAV ČLANIC

Člen 23b

Države članice sprejmejo ustrezne ukrepe, da druga drugi in Komisiji predložijo informacije, potrebne za uporabo

določb te direktive, zlasti njenih členov 2, 2a in 3, in sicer prek svojih pristojnih neodvisnih regulatornih organov.“;

28. člena 25 in 25a se črtata;

29. člen 26 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 26

Najpozneje do 19. decembra 2011 in nato vsaka tri leta Komisija Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru predloži poročilo o uporabi te direktive ter po potrebi dodatne predloge za njeno prilagoditev razvoju na področju avdiovizualnih medijskih storitev, zlasti ob upoštevanju nedavnega tehnološkega razvoja, konkurenčnosti sektorja in stopenj medijske pismenosti v vseh državah članicah.

V tem poročilu se oceni tudi vprašanje televizijskega oglaševanja, ki spremlja programe za otroke ali je vanje vključeno, zlasti pa to, ali so pravila glede količine in kakovosti iz te direktive omogočila doseganje zahtevane ravni zaščite.“

Člen 2

Uredba (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. oktobra 2004 o sodelovanju med nacionalnimi organi, odgovornimi za izvrševanje zakonodaje o varstvu potrošnikov⁽¹⁾, se spremeni:

— točka 4 v Prilogi „Direktive in uredbe iz člena 3(a)“ se nadomesti z:

„4. Direktiva 89/552/EGS Evropskega parlamenta in Sveta z dne 3. oktobra 1989 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov (Direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah) (*): člena 3h in 3i in členi 10 do 20. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 2007/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta (**).

(*) UL L 298, 17.10.1989, str. 23.

(**) UL L 332, 18.12.2007, str. 27.“

Člen 3

1. Države članice sprejmejo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, najpozneje do 19. decembra 2009. O tem nemudoma obvestijo Komisijo.

⁽¹⁾ UL L 364, 9.12.2004, str. 1. Uredba, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2005/29/ES.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

2. Države članice Komisiji posredujejo besedila temeljnih predpisov nacionalne zakonodaje, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 4

Ta direktiva začne veljati dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 5

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Strasbourgu, 11. decembra 2007

Za Evropski parlament
Predsednik
H.-G. PÖTTERING

Za Svet
Predsednik
M. LOBO ANTUNES